

Ἐκ τοῦ Βενετ. *arboro*, παρ' ὃ καὶ *albero*. Τὸ ἄλ-
βερο ἐκ τοῦ Ἰταλ. *albero*.

1) Τὸ οἰκογενειακὸν δένδρον, ὃ γενεαλογικὸς πίναξ
Κεφαλλ. κ.ά. — ΘΚουρούκλ. ἐνθ' ἄν.: Ἐχει κλεμμένο τ' ἀρ-
χοντίκι καὶ τόσο εἶναι ἀλήθειο ποῦ δὲν ἔχει ἄλβερο 'ς τὸ
σπίτι του ΘΚουρούκλ. ἐνθ' ἄν. 20. || Φρ. Χρυσαιφώνω
τ' ἄλβερό μου (ἀποκτῶ τίτλους εὐγενείας) ΘΚουρούκλ. ἐνθ'
ἄν. 27. Ἡ σημ. αὕτη ἐκ τῆς Ἰταλ. 2) Ὁ ἰστός τοῦ
πλοίου σύννηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἀρβουρο
τοῦ καραβιοῦ. Ἡρθ' ἕνας ἀέρας καὶ μᾶς πῆρε ἄρμπουρα καὶ
παννιά. Καράβι μὲ τρία ἄρβουρα σύννηθ. Ἀλβουρο πλωραῖο
-πρυμναῖο (τῆς πρῶρας - τῆς πρύμνης) Πειρ. || Ἄσμ

Τοῦ Χάρου τὸ βουλήθηκε παπῶρι νὰ σκαριώσῃ
καὶ βάνει γέρους γιὰ σκαριά, τοὶ νιοὺς βάνει μαδέρια,
βάνει κι ἀδεννοκάταρτα παλληκαριῶνε βράτσα,
βάνει καὶ ξάρτια 'ς τ' ἄρβουρα ξανθομαλλῶν πλεξοῦδες
Ἰθάκ.

Πιάνον γι ἀζαγκωνιάζον δον κ' εἰς ἄρβουρο κρεμοῦ δον
Κάρπ. Συνών. κατάρτι.

ἀρβουρόσκαλα ἡ, Πειρ. κ.ά. ἀλβουρόσκαλα Πειρ. κ.ά.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρβουρο καὶ σκάλα.

Κλίμαξ τοῦ ἰστοῦ πλοίου κατασκευαζομένη ἐκ σχοινίου
ἢ οὐρματος.

ἀρβουροφάναρο τό, Πειρ. κ.ά. ἀλβουροφάναρο
Πειρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρβουρο καὶ φανάρι.

Φανὸς λευκοῦ φωτὸς ἀνηρημένος εἰς τὸν προφραῖον
ἰστόν. Συνών. καραβοφάναρο.

ἀρβουρωσιὰ ἡ, ἀμαρτ. ἀλβουρωσιὰ Μύκ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἄρβουρώω.

Τὸ σύνολον τῆς ἐξαρτύσεως ἰστοῦ πλοίου.

ἀρβύλα ἡ, λόγ. σύννηθ. ἄρβυλο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρβύλη. Ἡ μεταβολὴ τῆς καταλ.
ἐκ τῆς αἰτιατ. πληθ. ἀρβύλας.

Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν τὸ ὑπόδημα τοῦ στρα-
τιώτου: Φρ. Φόρεσα τοῖς ἀρβύλες (ἐνεδύθην τὴν στρατιω-
κὴν στολὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας)
σύννηθ. Βρομάει - μυρίζει ἀρβύλα ἀποδῶ κ' ἐκεῖ κάτω (ἐπὶ τοῦ
ρυπαροῦ ὃ ὁποῖος ἀναδίδει κακὴν ὁσμὴν ἰδίᾳ τῶν ποδῶν
ἐνεκα τῆς ἀπλυσίας) Ἀθῆν. κ.ά.

ἀρβυλοπέταλο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβύλα καὶ πέταλο.

Πέταλον σιδηροῦν προσηλούμενον εἰς τὴν πτέρναν τῶν
στρατιωτικῶν ὑποδημάτων.

ἀρβυλόπροκα ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρβύλα καὶ πρόκα.

Ἦλος σιδηροῦς προσηλούμενος εἰς τὸ πέλμα τῶν στρα-
τιωτικῶν ὑποδημάτων.

ἀργά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ.
κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) Τσακων. ἀργὰς Καπ. (Μαλακ.
Σίλ.) Καρπ. Κρήτ. ἀργὰ Κῶς ἐργὰ Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.) γεργὰ Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γελίν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Τρίκκ.) ταργὰ Ἡπ. Τσακων. κ.ά. Συγκριτ. ἀργότερα
κοιν. ἀργύτερα Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀργὰ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός. Ὁ τύπ.
ταργὰ ἐκ τῆς συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. τὰ, ὡς καὶ τανάποδα,
τανάσκελα, ταπίστομα κττ.

Α) Ἐπιρρηματ. 1) Ἄνευ σπουδῆς. βραδέως, πολλάκις
ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς μεγαλύτεραν ἑξαρσιν τῆς σημ.

κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.): Διαβάζω - μιῶ
περπατῶ - πηγαίνω - σκάβω ἀργά. Ἀργὰ περπάτα - πῆγαινε
κτλ. κοιν. Ἀργὰ ἀργὰ παρὰ (περιπάτει) Ὀφ. Θὰ βγῶ τὸν
ἀνήφορο γεργὰ μὲ τὸ ρεχάτι μου (μὲ τὴν ἡσυχίαν μου) Γελίν.
Γεργὰ γεργὰ σκάβω Καλάβρυτ. Γεργὰ γεργὰ, μὴ βιάζεσαι
Τρίκκ. Γεργὰ γεργὰ, μὴν πέσης Κορινθ. Γεργὰ γεργὰ πῆγαινε
τὸ ζῶ, μὴν τὸ τρέχης (μὴ τὸ βιάξης νὰ τρέχῃ) Ἀρκαδ.
|| Φρ. Ἀργὰ ἀργὰ, νὰ πᾶς μακρὰ (ὃ μὴ βιαζόμενος προχωρεῖ
περισσότερον τοῦ σπεύδοντος, ὅστις ἐνεκα τῆς σπουδῆς
τοῦ ἡμπορεῖ νὰ πάθῃ τι καὶ τοιουτοτρόπως νὰ καθυστε-
ρήσῃ. Πβ. καὶ τὴν φρ. ὁποῖος βιάζεται σκοντάβει)
Πελοπ. (Καλάμ.) Ἀργὰ καὶ ποῦ ἢ κάπου (ἐνίοτε, σπανίως.
Συνών. φρ. ἀραιὰ καὶ ποῦ) πολλαχ. Συνών. ἀγάληα 1,
ἀναργα, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά, ἀντίθ. γοργὰ, γρήγο-
ρα. β) Ἡσυχῶς Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.):
Στάκα γεργὰ (στάσου ἡσυχᾶ) Καλάβρυτ. Τρίκκ. 2) Μετὰ
τὴν πάροδον χρόνου ἐννοουμένου πολλάκις τοῦ εὐθέτου,
τοῦ καταλλήλου, οὐχὶ ἐνωρὶς κοιν.: Πηγαίνει ἀργὰ 'ς τὴ
δουλειά του. Συνηθίζει νὰ γυρίζῃ ἀργὰ 'ς τὸ σπίτι. Ἡ ἐκκλησία
ἀρχίζει ἀργά. Ὁ ἥλιος τὸ χειμῶνα βγαίνει ἀργά. Ἀργὰ τὸ
θυμῆθηκες - τὸ σκέφτηκες κττ. (μετὰ τὴν πάροδον τοῦ
προσέκοντος χρόνου). Ἡρθε ἀργά, τώρα πρὸς φάγαμε, θὰ
μείνης νηστικός. Εἶναι ἀργὰ τώρα (παρῆλθεν ἡ κατάλλη-
λος ὥρα) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀργὰ τὸν ἤρθαν τὰ βόδια
(ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ τι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἐννόησεν)
ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,426. Ἀς εἶν' κι ἀργά, κουνήσου (ἐνέρ-
γει ἔστω καὶ παρακαίρως) αὐτόθ. || Παροιμ. Κάλλιο ἀργὰ
παρὰ ποτὲ (ἂν δὲν δυνηθῇ τις νὰ ἐκτελέσῃ ἐγκαίρως τὰ
δέοντα, εἶναι πολὺ προτιμότερον καὶ παρακαίρως ν' ἀνα-
πληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν παρὰ νὰ παραλείπῃ ἐντελῶς πᾶσαν
ἐνέργειαν ἢ προτιμότερον ν' ἀποκτήσῃ τις ἀγαθόν τι ἔστω
καὶ πολὺ βραδέως παρὰ νὰ μὴ τὸ ἀποκτήσῃ ποτὲ) σύννηθ.
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,192 (ἐκδ. RDawkins)
«καὶ ὁ ρῆγας ἔμελλε νὰ πάρῃ τὸ φουσσᾶτο νὰ πάγῃ ἀπά-
νω του, ἀμμὲ ἦτον πολλὰ ἀργά». Συνών. ἀλγίόρας. Τὸ
συγκριτ. = βραδύτερον κοιν.: Ὅχι τώρα, ἀργότερα. Μὴν τὸ
κάνης τώρα ἀμέσως, κάνε το ἀργότερα. Τώρα κάθισε καὶ
φάγε κι ἀργότερα πᾶς κοιν. Συνών. κατόπι, μετὰ,
ὕστερῶτερα. 3) Κατὰ τὸν περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνον,
τὸ βράδυ σύννηθ. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σίλατ. Σι-
νασσ. κ.ά.): Ἀργὰ ἔλα Σινασσ. Ἀργὰ νὰ ἔρω (θὰ ἔλθω)
Καπ. Ἀπόψ' ἀργὰ Κάρπ. Ἀργὰ ἔρχουμαι Ἀραβάν. Ὅψες
ἀργὰς Κρήτ. Ἀργὰ ἀργὰ αὐτόθ. Ἀργὰ ἀργὰ ἔλα νὰ σὲ πλε-
ρώσω Κρήτ. Ἀργὰ νὰ ἔρθῃς 'ς τὸ σπίτι ν' ἀποπερίσωμε
σὰ γι ὀψάργας (τὸ βράδυ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι νὰ διέλ-
θωμε τὴν ἐσπέραν καθὼς καὶ χθὲς βράδυ) αὐτόθ. || Φρ.
Ἀργὰ καὶ ποῦ (περὶ τὸ ἐσπέρας) Ἀραβάν. Κὰ ἀργά! (καλὸ
βράδυ, εὐχὴ) Τσακων. || Ἄσμ.

Κλάψε ταῦτέρον, κλάψε ἀργά, κλάψε τὸ μεσημέρι,

κλάψε τὸ προσαργάτινο, δὲν εἶδα βλεῖο χἀέρι

Κρήτ.

Ἀργ' ἄς λουστῇ καλὰνα μου, ἀργ' ἄς πλυθῇ καλή μου,
ἀργ' ἄς φέρῃ τὸ γέμα μου τὸ μεσημερινό μου

Σίλατ. — Ποίημα.

Τὴν εἶδα τὴν ξανθοῦλλα, | τὴν εἶδα ψὲς ἀργά,
ποῦ μπῆκε 'ς τὴν βαρκούλλα | νὰ πάῃ 'ς τὴν ξενιτεῖα
ΔΣολωμ. 175.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ ἐσπέρας (κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων.
τὸ βράδυ) Κέως Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ.) Τσακων. κ.ά.: Ὁ φτωχὸς εἶχε ἕνα λυράκι καὶ
κάθ' ἀργὰ ἐκάθουδον κ' ἔπαιζε κ' ἐτραγούδει Κρήτ. Πᾶσ'
ἀργὰ αὐτόθ. Τὸ ἀργὰ Κέως Τ' ἀργὰ Βελβ. Κάθ' ἀργὰ Λέσβ.



Εα ταχὺ τ' ἀργά (ἔλα αὐριο βράδυ) Τσακων. Ἐκάνε ἐπείρι
τ' ἀργά (ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ) αὐτόθ. || *Ἀσμ.

Νὰ κόψουν δάφνες καθ' ἀργὰ νὰ λούγουνε τὴ γόρη
Κρήτ.

Τώρα τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τοὺ βράδυ βράδυ
οὐλὶς οἱ νῆες διαβαίνουν κι οὐλὶς καλονπιροῦνι
Αράχ.

2) Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν ἐσπέραν χρόνος, νύξ πολλαχ.:

Ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ ἀποσπερίτη θέλω
γιὰ νὰ μοῦ φέγγη καθ' ἀργὰ νὰ πάω 'κεῖ ποῦ θέλω
Κάρπ.

Σὲ ἀγαπῶ κι ὡς φαίνεται εἶσαι τὸ τυχερό μου,
γιατὶ σὲ βλέπω καθ' ἀργὰ, μικρό μου, 'ς τ' ὄνειρό μου
Κρήτ.

Πβ. ἀργῶς.

*ἀργαδαίνω, ἀργαταίνω Σῦρ. ἀργαδαίνω Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργαδινός ἀντὶ *ἀργαδιναίνω. Ἡ

ἀπλολογία κατ' ἀνομ.
Ἀπροσ. γίνεται ἐσπέρα, βραδυάζει ἐνθ' ἀν.: Ἀμ' ἀρ-
γαταίνει φεύγον Σῦρ. Συνών. ἀργαδυάζω.

ἀργαδινός ἐπίθ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. ἀργατινός Ἀστυπ.
Καπ. (Σίλ.) ἀργαδινὴ ἢ, Κρήτ. Σίφν. Σκῦρ. κ.ά. ἀργατινὴ
Ἀστυπ. Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀργα-
τ'νὴ Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ἀργατινὴ Κῶς ἀργακινὰ Τσακων.
ἀργακινὰ Τσακων. ἀργαδινὰ Νάξ. ἀργαδινὸ τό, Ἀνδρ.
ἀργατινὸ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δινός ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ βραδινός. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
ΜΝΕ 1,65. Πβ. καὶ ἀργαδυάζω. Τὸ ἀργαδινὸν ἀπαρε-
ξετάθη κατὰ τὸ βραδυά.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνον, ἐσπε-
ρινός Καπ. (Σίλ.) Κρήτ. Σίφν. κ.ά.: Καφὲς ἀργαδινός
(ὁ πινόμενος τὴν ἐσπέραν) Σίφν. Γάλα ἀργαδινὸ (τὸ ἀμελ-
χθὲν κατὰ τὴν ἐσπέραν) Κρήτ. Ἀργαδινὸ τυρὶ (τὸ παρα-
σκευαζόμενον ἐκ γάλακτος τῆς ἐσπερινῆς ἀμέλξεως) Κρήτ.
Συνών. βραδινός. 2) Τὸ θηλ. καὶ οὐδ. οὐσ., ἡ ἐσπέρα,
τὸ βράδυ Ἀνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) Σίφν.
Σκῦρ. Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν ἐπέρασε ἀργατινὴ νὰ
μὴ δῶνε φέρω ἕνα 'μυγόμε φύλλα νὰ τρώνε Κρήτ. Καθ' ἀργα-
τινὴ ἔρχουδαί 'ς τὸ σπίτι μας καὶ γειτονεύγομε αὐτόθ. Ἐκιοῦβε
νὶ' ἀργακινὰ τὰν τζέα νάμου (ἐκοιμήθη μιὰ βραδεῖα 'ς τὸ
σπίτι μας) Τσακων. β) Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν ἐσπέραν
χρόνος τῆς νυκτός Κρήτ. Νάξ. κ.ά.: Τὸ χειμῶνα οἱ -φ- ἀρ-
γατινὲς εἶναι μεγάλες καὶ ξεβαρεῖται κἀνεὶς νὰ κάθεται Κρήτ.
Μιὰν ἀργατινὴ θὰ 'ρθω ν' ἀποσπερίσωμε αὐτόθ. Εἶδα μοῦ
γίνεσαι τόσες ἀργαδινγές; Νάξ. Ἀφικρᾶται ὁ πλούσιος, περνᾷ
μιὰν ἀργαδινγὰ, περνᾷ ἄλλη, περνοῦνε τρεῖς, μὴδὲ λυράκι πᾶ
ἤκουε μὴδὲ ἔλμα μὴδὲ χορὸ τῶ παιδιῶ (ἐκ παραμυθ.)
αὐτόθ. γ) Ἡ νύξ καθόλου Ἀστυπ. Κρήτ. κ.ά.: Ὡσπου
νὰ ξημερώσῃ 'κείνη ἡ ἀργατινὴ εἶδαν καὶ πάθαν Ἀστυπ.
Ἐπέρασα ἀπόψε κακὴ ἀργατινὴ Κρήτ. Δυὸ ἀργατινὲς ἔχω
νὰ κοιμηθῶ αὐτόθ. || Ἀσμ.

*Ὡ Παναγιά μου, κάμε το τὸ ἀγάπης νὰ ξεχάσω,
νὰ θέσω μιὰν ἀργατινὴ, τὸν ὕπνο νὰ χορτάσω
αὐτόθ.

Χελάλι σου τ' ἀμύγδαλα τὰ 'χωμε φαγωμένα
καὶ μιὰς ἀργατινῆς φιλεῖα τὰ 'χουνε πλερωμένα
αὐτόθ.

ἀργαδυάζω Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀργὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δυάζω ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ βραδυάζω. Πβ. καὶ
ἀργαδινός.

*Ἀργαδαίνω, ὁ ἰδ.: Ἀμ' ἀργαδυάσῃ.

ἀργάζω σύνθηθ. ἀργάζου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ.
(Αὐλωνάρι.) ἀργάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐργάζω Τήν.
Μέσ. ἀργάζομαι Ἀθῆν. Ἀνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθηρ.
κ.ά. ἀργάζομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Εὐρυταν.) κ.ά. ἀργάζομαι Θράκ. (Σκοπ.) Ἰμβρ.
ἐργάζομαι Ἀθῆν. Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐργάζω. Ἰδ. ΚΚόντου Γλωσσ. Παρατηρ.
41. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 23 (1911) 497. Οἱ μετὰ τοῦ
ἀρκτικού ε καὶ οἱ μέσ. τύπ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐργάζο-
μαι.

Α) Μετβ. 1) Ἀναδεύω, ἀνακυκῶ, φυρῶ, ζυμώνω
πολλαχ.: Ἀργάζου δ' λάσπ' Ἰμβρ. Τ' ἀργασα καλὰ τοὺ ζ'μάρ'
(ζυμᾶρι) αὐτόθ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἀποσπ.
432 «πῆλὸν ὀργάζειν χερσὶν», πβ. καὶ Ἡσύχ. «ὀργάσαι
τὸν πῆλόν· ἐτοιμάσαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι». β)
Μαλάσσω τι διὰ τῶν χειρῶν ἢ δι' ὀργάνου Ἰμβρ. κ.ά.:
Ἀργάζου δὴ μ'τ'ζήθρα (μαλάσσω τὴν μυζήθραν ἰσχυρῶς διὰ
τῶν χειρῶν ἢ τύπτω δι' ὀργάνου πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ
βουτύρου) Ἰμβρ. γ) Πλύνω δι' ὕδατος ἐκ βρασμένων
βαλανιδίων, συνήθως ἐπὶ πίθων (διότι τὰ βαλανίδια χρη-
σιμοῦνται ὡς δεψικὴ οὐσία) Πελοπ. (Λακων.) 2) Ἐνεργ.
καὶ μέσ. κατεργάζομαι τι, εἰδικώτερον δὲ κατεργάζομαι
τὸ δέρμα διὰ δεψικῶν οὐσιῶν, βυρσοδεψῶ σύνθηθ.: Ἀργάζω
τὸ πετοῖ-τὸ τομάρι σύνθηθ. Ἀργαζόμαστε τὸ τομάρι Ἀθῆν.
Ἀργάζου τοῦ τουμάρι' πολλαχ. Οἱ ταμπάκ'δ' ἀργάζ'ν τὰ
τουμάρια μὴ τοὺ βιλανίδ' Αἰτωλ. Ἀργάζ'νι τὰ βουιδουπέτια
αὐτόθ. Μὴ τὰ βιλανίδια ἀργάζουντι τὰ πιτοῖα Εὐρυταν. Τὸ
ἀργάστηκε μονομερὶς Κύθηρ. Ἀργάζου τ'ν ἡσκα (κατερ-
γάζομαι τὴν ἡσκα, τὸ ἀγαρικόν, ἦτοι τὸν μύκητα τῶν δέν-
δρων διὰ νὰ καταστῇ εὐφλεκτός καὶ κατάλληλος δι' ἔναυ-
σμα) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Τὰ μελανεῖα ἐργάζονται τὸ μελάνι
(ὄρ. τυπογραφικός, οἱ κύλινδροι τοῦ πιεστηρίου κατεργά-
ζονται τὸ τυπογραφικὸ μελάνι). Ἀθῆν. Τὸ πετοῖ αὐτὸ δὲν
ἀργάζεται καλὰ Λεξ. Δημητρ. Πετοῖ-τομάρι ἀργασμένο πολ-
λαχ. || Φρ. μεταφ. Τοῦ ἀργασε τὸ τομάρι (τὸν ἔδειρε ἀνηλεῶς)
πολλαχ. Τ' ἀργασα τοῦ κουρμὶ (τὸν ἔδειρε) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θὰ
σ' ἀργάσω τὸ πετοῖ (θὰ σὲ δείρω) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Θὰ
σ' ἀργάσω τοῦ τουμάρι σ'! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰμβρ.
κ.ά. Τὸν ἀργασε 'ς τὸ ξύλο (κατὰ τὴν συντακτικὴν συνεκφ. τῆς
συνων. φρ. τὸν πέθανε 'ς τὸ ξύλο) πολλαχ. Ἀργάσκι ἢ
ράχι μ' (κατεπονθήθη) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐχει τὸ πετοῖ
τοῦ ἀργασμένου (ἐπὶ τοῦ φιλοπόνου) Ζάκ. Τουμάρι' ἀργα-
σμένου (ἐπὶ τοῦ σκληραγωγημένου) Ἡπ. Οἱ πατοῦσες του
εἶν' ἀργασμένες (ἐπὶ τοῦ σκληραγωγημένου ἢ τοῦ πολλὰ
ὑποστάντος καὶ πολλὰ ἐκ τῶν παθημάτων διδαχθέντος)
αὐτόθ. || Ποιήμ.

Πάω νὰ μ' ἀργάσῃ ὁ πόλεμος καὶ νὰ μὲ ψῆσῃ ἡ φλόγα
ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 121.

Τῆς λίμνης τ' ἀργυρᾷ νερά, τὰ μαῖστράλια, ὁ ἥλιος,
δυναμῶσαν κ' ἐνήσανε κι ἀργάσαν τὸ κορμὶ του

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 27. Μετοχ. ἀργασμένος μεταφ.
ἐξησκημένος, ἔμπειρος πολλαχ.: Ἀλογο, ἀργασμένο. β)
Μέσ. μεταχειρίζομαι τι Κίμωλ.: Τὸ ἀργάζεται τὸ χέρι του
(τὸ πάσχον ἢ παθόν). 3) Καθιστῶ τι σκληρόν, σκληρύνω,
τραχύνω Κέρκ. Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά.: Ἀργάζω τὸ χέρι (σκλη-
ρύνω τὴν χεῖρα διὰ τῆς συνεχοῦς χρήσεως σκληροῦ ἐργα-
λείου) Κέρκ. Ἡ δ' λειὰ ἀργάζ' τοὺν ἀνθρουπου Σισάν. Καὶ
ἀμτβ. σκληρύνομαι, τραχύνομαι Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Σκόπ.:
Ἀργασαν τὰ χέρια μου ἀπὸ τὴν ἀξίνα (ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς
ἀξίνης) Ἀρκαδ. Ἀργάσανι τὰ χέρια μου ἀπ' τοὺ σκάψιμου
Σκόπ. || Φρ. Ἀργασε 'ς τὴ δουλειὰ Ἀρκαδ. 4) Ἐνεργ. καὶ
μέσ. καλλιεργῶ, ὀργάνω Ἀνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Καλαβρ.

